

túl a kopár gerincen —
 megzendülnek az érdes sziklakürtök,
 az embertelen kékkal és ezüsttel
 csillámló vagy vasszürke szirtek
 barlangjaiban forrására gyűl
 a szűkös lázas élet —
 és hirtelen
 valami izgalom
 villámlik át a földön, és a menny
 feszes selyemből örvénylő lilába
 bolydul, s egy óriás verejtékgyöngyös arc,
 a vágy világos önkívületében,
 gyámoltalan prédául odavetve
 a mély tántorgó rengéseinek:
 a párzás jegyeivel bélyeges Szűz,
 Isten nőstény Báránya, üdvözítő
 felkentje, aki megfeszítették
 a Koponyák Hegyén, s feltámad értünk
 a tüzelő, homályló
 szemben a telhetetlen ordas éhhel:
 végtagjainak görcse-lankadása,
 a szakadozott zihálás csecsétől
 a horpadó, feltorladó hasig,
 a remegés a nyakszirt tollpihés
 teknőjétől a csigolyákon át
 a tompor tündöklő iker-hegyéig,
 a ragadozó vadállatszagot
 párologó test sötét bozótja közt
 az öl bársony falán-redőin át-
 ütő harmat mohó kínálkozása,
 a száj, a kéz, a hónalj és a combok
 nyílása-zárulása,
 mert egész lénye kész, hogy befogadja
 a jövevényt
 egy örökké érvényes pillanatra.

